

RUM DO ČAJE – PŘÍLOHA ČAJE 112 – LEDEN 2016

DO
RUM ČAJE 2

REGIONÁLNÍ UMĚLCI A JINÍ ZAJÍMAVÍ LITERÁTI

PRÓZA:

Josef JINDRA: Májové odpoledne

Václav FRANC: Normálně kvůli Jaromírovi

Jan ŘEHOUNEK: Jak si žlučník zasloužil operaci

POEZIE:

Jiří Wilson NĚMEC: Falešná reklama

Josef JINDRA: Májové poledne
(Povídka post-erotická)

Horké květnové poledne a okraj vonného lesa přímo vybízely posadit se na pařezek nebo lehnout na trávu, už pěkně vzrostlou a prohrátou.

Hrabě Karl Petzvald to pozvání přijal a na okraji dnes už zase jeho smíšeného lesa se posadil, sejmul myslivecký klobouk, rozepnul vestu a relaxoval pohledem ze svahu na červené střechy romantické vesničky tam dole. Kdysi patřila také k panství jeho předků i s robotníky. Každý den teď vyjížděl autem, obcházel kousek po kousku svoje čerstvě nabyté panství a postupně ho poznával. Pěšky to už daleko nešlo. Stáří, slabý dech a slabé srdce po dvou infarktech a čtyřnásobném bypassu toho moc nedovolovaly. Bez nitroglycerinového spreje v kapse raději ani krok.

Po dlouhá léta si nemyslel, že se na otcův zámeček někdy vrátí jako vlastník a sám nechápal, proč se teď z toho ani nějak zvláště neraduje. To všechno Helga, padesátiletá obrylená právnička ! Všechno vyčenicchala, nastěhovala se k němu do domu v Německu a začala tvrdě a neústupně jednat. Ne, o nějaký pobloudilý sex tady vůbec nešlo, i když by ho Helga nejspíš ráda iniciovala. Často též řečmi i tělem leccos naznačovala . Ona rozvedená, syn někde v Rakousku, snad dokonce gambler, asi nic poctivého. On sám manželku, potomky či jiné možné dědice neměl, takže vše bylo jasné, šlo o majetek. Jenže bránit svůj šťastný klid ve slušné zemi – na to mu chyběla silná vůle. V tom se nepotatil.

Helga se seznamovala a jednala se spoustou úředníků, úředníků, komunálních a nadkomunálních činitelů a politiků, právníků, soudců a ministrů, roznášela jim statisíce a miliony z jeho majetku po prodeji fabriky a stalo se, že nakonec uspěla. Tenhle státeček se po teatrálním protikomunistickém převratu přímo nadšeně vbrodil do hluboké korupce a lebedil si v ní jako prase v bahně. A pro Helgu to bylo to správné životní prostředí. Ovšem – půlmiliardový majetek za pár korupčních peněz mu díky Helze spadl do klína ! Ale tím také zásah do vytouženého klidu ve stáří.

Myšlenky mu přerhl pohled na červený Renault – snad Renault ? - , šinoucí se odzola ze silnice polní cestou přímo sem, k mýtince před křovím, přímo mezi malé smrčky. Nějakých deset, nejvýš patnáct metrů od něho. Nebyl čas se zvednout a odejít, upoutal by pozornost. Tak se jen překulil na břicho a čekal, až auto zase odjede.

Vystoupil vysoký rozložitý muž v brýlích, tak padesát let, a s ním nejvýše tak pětaticetiletá pohledná žena, štíhlá, příjemně nazrzlá se středně dlouhými vlasy, v bílé letní, málo zakrývající blůzce a v krátké

červené sukni. Muž se pozorně rozhlédl kolem a zjevně se pohledem uklidnil. Zřejmě si oba byli tímto místem zcela jisti, nejspíš tu nebyli poprvé.

Ne, nemohli ho vidět. Křoví ho spolehlivě krylo, ale přitom mu skoro nic ve výhledu nezakrývalo.

Muž vyjmul z kufru auta polonafouklé dvouložkové lehátko, dofukoval je ústy, jednotlivé vdechy přerušoval vloženým prstem a : „Už jsem to nemohl vydržet, deset dní se na tebe jen hladově koukat a pozorovat tě, jak jsi nádherná a nemilovat se. To už bylo na mě moc. Tak aspoň takhle, i když času dnes na to máme málo.“

„Nechci nic teď říkat, cítila jsem tvoje pohledy i svou chuť, ale... vždyť víš..!“

Něco zamumlal při stahování kalhot vkleče na lehátko, žena stála těsně u lehátka a rozepínala si blůzku. Houpavým klekem se přisunoval k ní (jak komické!) , obejmul pažemi její kolena a stoupal hlavou výš a výš, až se červená sukně zvedala po štíhlých stehnech jako vlajka po žerdi na stupeň vítězů. Ona mezitím sukni rozepnula, ta padala a ovíjela se kolem jeho hlavy .Když se z ní vymotal, začal jazykem pojíždět střídavě z jedné nohy na druhou a hlavou stoupat vzhůru. Jistě zanechával mokrou stopu jako hlemýžď, než se nosem a ústy hluboko zabořil do osvobozeného klína, hlavou třepal do všech stran a nořil se hloub a hloub mezi stehna, která se lehce rozvírala.

„Vida, ona je opravdová zrzečka, nahoře i dole,“ pomyslel si hrabě.

A jak ta sukně stále překážela, Karl Petzvald si vzpomněl, jak když kdysi vztyčovali na zámek červenou vlajku s hákovým křížem, také se jim vysmekla, celého ho tenkrát zavinula a otec se smál, že vypadá jako posvátná bytost z háje Nybelungů.

Ale to už žena lehkým pohybem muže zvrátila na lehátko, přiklekla k němu a začala se zabývat jeho mužstvem, nejprve útočně a náruživě , potom pravidelně a rytmicky, on jen tiše souhlasně sténal a rukama přidržoval tu nazrzlou hlavu.

Karl Petzvald na ně nepřítomně hleděl a snažil se zachytit kolem poletující myšlenku. Vzpomínky se často vrací zcela nečekaně a přizene je něco, co podobného se právě děje. Jsou neodbytné, zvláště ty dávné, prvotní. Nebo snad dnes i to, že to tentokrát bylo jen kousek odsud – v zámečku , už zase v jeho zámečku. Ano, Inge!

Inge byla v zámku zaměstnána jako Zimmermädchen, ale nejspíš měla kromě úklidu pokojů na starosti i jiné věci. Ztepilá pětadvacetiletá blondýna s drdolem, skvostným, smyslným tělem a hlavně s přenádherným bujným poprsím. Krásná německá žena. Každý kousíček jejího těla

rozněcoval v mužích animální sexuální pudy. A když k nim na zámek za války přijížděli důstojníci se svými sekretářkami na pijácké večírky, hrála tu Inge jistě nepostradatelnou inspirativní roli. Pánům od SS, SD i SA lezly oči z důlků. Pravidelně docházel i sám Sturmbannfuhrer Hauke, přestárlý, ale o to víc mazaný soukmenovec. Zpravidla bez dámského doprovodu. A když při zábavě pokročilo veselí, Hauke odvrávoral do Zeleného pokoje s pohovkou a za ním tam cupitala některá z přítomných žen, ovšem vlastně vždy to byla Inge. Po půl hodině se odtud vracela se smíšeným výrazem vzteku, odporu, znechucení a zklamání. A pak v noci navštěvovala jeho, patnáctiletého mladého pána, a vrhala se na něho s celou svou potlačenou a neukojenou žádostivostí. Zběsile líbala a laskala v ruku i v ústech jeho hebké a pružné jinošství a zajímavě vyrážela :“Du mein süßes kleines Kaninchen“ a když sladký králíček pod přívalem její přízně náležitě zmohutněl, nasedala na něj do různých pozic s rutinou vpravdě jezdeckou a zase :“Lauf! Lauf! Junger Hengst, lauf !“ a hřebeček pod ní nadšeně cválal do cíle společné Velké Pardubické. V cílové rovině se k němu sklonila a jako když žokej pohání koně k většímu výkonu bičikem, ona svými bohatými a vláčnými prsy narážela na jeho chlapecký hrudník. Za cílovou páskou si úlohy měnili. Jako správný a omámený student-veršotepec z těch zážitků napsal i báseň, ale už si z ní pamatuje jen jedno čtyřverší, ač jich bylo víc :

Dvě těžká srdce ze zvonů
na bránu hrudi tlukou,
ochotně vzdávám se závratí,
že nezastavím je v rukou.

Kde je asi Inge konec! Odešla od nich na Hitlerovu výzvu porodit Říši jedince čistokrevné rasy. Ještě noc před jejím odjezdem spolu jeli na rozloučenou velký dostih a bůhví, jestli na tu čistou německou rasu si v sobě už neodnášela český zárodek. On se tehdy ještě cítil víc Čechem než Němcem.

I tady za křovím viděl teď cválající jezdkyňi, ale poprsí její a poprsí Inge - to je jako Sněžka a Mont Blanc ! Inge byla jistě i těžší, ale on byl hřebeček silný a vytrvalý. Tenkrát.

Scéna na mýtině se změnila. Muž převzal iniciativu a žena s lýtky na jeho ramenou rytmicky vydávala skřípavé hrdelní zvuky. Zafoukal větřík, větvičky křoví zakmitaly a střídavě propouštěly pohled na mužův nahý zadek a kolečko pleše v týle nebo na její do výše trčící stehno.. Vzápětí se pohled dalším náparem svěžího jarního vánku uzavřel zcela a jen zvuky

vypovídaly o tom, co se za roštím asi děje.

Nicméně Petzvald sledoval teď překvapeně hlavně svou vlastní reakci na předváděný spektakl, protože žádné vzrušení neregistroval. Ptal se sám sebe, zda je to už špatně nebo už dobře. Že už s konečnou platností umřelo dříve bouřlivé erektické vzrušení při pohledu na nahou a pohlednou ženu, zvláště takto v akci, nebo má být spokojen s tím, že mu příroda a věk přináší už klid a nadhled spojený s nežádostí. Snad kdyby se opil, ale pak – vzpomněl na Sturbannfuhrera Hauke..... Tenkrát si o tom také poznamenal pár infantilních veršů , že vyvřelé lávě z pozdních let okorává erotický vznět, vzpírá vznosné nosné síť a přec umírá na úbytě. A to ještě tenkrát netušil, jak je blízko obecné pravdě.

Ovšem - Hauke byl pro otce (a vlastně i pro něho) velice důležitá osoba. Nejen za války, ale i po válce, když chytře a složitě změnil identitu a povolání. Svými včasnými informacemi již od počátku roku 1945 otce připravil na budoucí znárodňovací dekrety, takže část majetku bylo možné včas tajně uklidit za budoucí železnou oponu a zpeněžit je pak americkým starožitníkům tak, že za dolary mohla být založena prosperující fabrika – zdroj příjmů i pro Haukeho alias pana účetního Scheringa.

Na mýtince probíhalo už poslední dějství :

„Už musíme jet, nebo to nestihnem. Ale, pusinko, čtvrtek bude náš, celé odpoledne bezpečně na chatě, to bude náš den a umilujeme se k smrti!“

„Pokousal jsi mě, není to vidět ?“

„Kdo by se ti tak hluboko koukal ? S mužem už nežiješ.“

„A kdy ty se té tvé čůzy konečně zbavíš?“

„Neptej se tak pořád. Vždyť víš, že teď se to nehodí, jen co dostanu Kremlíčkův flek. A pak to bude hned. Už se na tom pracuje. Celé dny a noci pak budu jásat s hlavou ve tvém klíně !“

„Tak už o tom nemluv a něco pro to dělej !“

Pískavé a prskavé zvuky vyfukovaného lehátka. Teď zase větrík poodhrnul lístečky k dobrému vidění. Ale už nebylo na co. Odcházeli k autu.

Pak se i on, hrabě Petzvald, pracně zvedl. Tenhle kus lesa dnes neprohlédl. Je čas odjet na zámek. Helga už určitě čeká. Musí se k doplnění sestavit nějaká lejstra a zítra je odvézt do Prahy. Ještě si zašel prohlédnout místo, kde ti dva divočili, jestli nepoškodili porost.

Dva krásné smrčky vánočních rozměrů tu trčely přelomené v místě, kde stálo ukryté auto a tři vsazené borovičky ležely zlomené a zašlápnuté pár kroků dál.

Ač si stále musel uvědomovat, že vzrušovat se nesmí, že je to vlastně úsměvná prkotina, tohle byl přece jeho majetek, pracně získaný zpět ! Tohle mu ti Češi udělali! Vztek v něm stoupal od břicha k srdci a dále do hlavy. „Tak tenhle prašivý spektakl za to nestál!“ A návalem krve mu tvář brunátněla a ozvala se bolest na prsou, která postupně sílila. Zamotal se a z posledních sil hledal v kapse sprej. Nebyl tam. Musel ho ztratit za křovím, jak tam ležel. Doplazil se tam, ale vysoká tráva skryla onu malou tubičku. Marně po ní šátral rukou. Co když ležel o kousek dál? Určitě to bylo o metr dál! Ale i metr byla náhle velká vzdálenost a hrabě Petzvald se už tam nedoplazil.

JOSEF JINDRA

Josef Jindra pro svou literární tvorbu nemá humanitní vzdělání. Je inženýrem chemie a v podstatě celý svůj tvůrčí život věnoval fyzice a chemii pevné fáze hmoty, monokrystalům a vysoce čistým látkám. Jeho publikační a výzkumná vědecká a technická činnost se projevila v široké řadě vědeckých a odborných publikací a v přednáškách v tuzemsku a stejně tak v zahraničí. V produkčním období byl politicky s celou rodinou postižen a sledován StB. Psát začal prakticky až s odchodem do důchodu. Je autorem pěti svazků básní a celé řady povídek publikovaných časopisecky. Je organizátorem řady kulturních akcí a i po osmdesátce je stále aktivní, i když už nemocen. Narodil se v Sobotce v roce 1934 a blízkost a četba Fráni Šrámka jsou z jeho prací přece jen poznatelné. Je členem Unie českých spisovatelů a LiS Jičín. Pracuje v redakční radě časopisu OJKT. Píše do řady regionálních časopisů a novin

Hekám na „GéDvojce“ jak stará „bréca“ na mučidlech. „GéDvojka“ říkáme se Simčou mašíně Home Gym G2. Chodíme do fitka každou volnou chvíli potejrat svoje nemožný těla. Poslední dobou, co mi Simča dohodila práci v kavárně, chodím spíš už jen sama, což mě moc normálně nebaví. Se Simčou se totiž střídáme na směny. Původně jsme si myslely, že budeme makat spolu, ale majitelka chce, aby vždycky s mladou nezaučenou holkou dělala nějaká starší. I když teda nevím, jestli Bára je normálně ta pravá vedoucí. Bude jí třicet, pár roků byla na mateřský se svištěm, ale je fakt, že před tím než vyklopila bejby, dělala v cukrárně a má aspoň nějakou praxi. Na rozdíl ode mne. Na co mně je maturita na obchodce, když jsem stejně o nějakou slušnou práci v oboru nezakopla. A to se máma snažila po všech svejch kolegyních a známejch. Že prej nemám praxi. A kde bych ji jako měla sehnat, když mě nikde normálně nevezmou do práce? Je to blbárna, normálně. Tak mě Simča dohodila tu kavárnu. Ona je to spíš taková lepší cukrárna. Nepředřu se, ale dělám tam lidem takovou služku. Za pár šupů, normálně.

Už mě ani to fitko nebaví. Samotný. Po sprše se dívám do zrcadla na ty moje nemožný špeky. Dříve jsme si ze sebe navzájem aspoň utahovaly, ale sama? Zírám na ten nemožnej zadek a břicho! Ani se Milanovi nedivím, že se na mě normálně vykašlal. Co by na mně viděl? Obtloustlá bečka. Kdyby aspoň tohle cvičení mělo smysl. Doma se zvážím a budu mít ještě o kilo víc než před cvičením. Je tohle nějaká spravedlnost, normálně?

Courám se z fitka a koukám na ty bouráky lidí, co choděj hned vedle na golfový hřiště. Říká se, že golf je pro snoby. Stejně se při něm nedá zhubnout. To budu radši blbnout na GéDvojce, normálně. Ale ty chlapi nevypadaj špatně. Jen jsou většinou zadaný. A já nemám čas, protože musím makat, abych nepřišla pozdě do Daniely na odpolední šichtu. Tak se ta naše kavárna normálně jmenuje.

Doma maj všichni kecy, že chci zhubnout. Nejvíc máma: „Jani, neblázni, vždyť seš pěkná holka! Hlavně se najež, abys neměla tu anorexii, četla jsem o tom v Ženě a život! Ty konce, ty holky maj nakonec jen třicet kilo! Musíš si obalit nervy, nebo budeš nemocná!“

Já a anorexii, normálně? To nechápu, třicet kilo? Copak je máma slepá? Ještě, že mám aspoň tu práci, protože jinak bych tyhle řeči musela poslouchat normálně celej den. Sice to taky není nic extra, hlavně ty starý babky, co tam pijou turka celý vodpoledne a potom se s náma přetahujou o každěj halíř. A ještě normálně buzerujou, že chtěly smetanu, když si ji neobjednají. A člověk aby se tvářil, jako když mu dělají nějaký milosti.

Ještě že tam je moje šéfová Bára. Ta je za vodou, ta si normálně z těch keců nic nedělá. Zrovna nedávno vypakovala jednoho týpka, co tam začal hulit. My jsme nekuřácká kavárna, protože tam choděj maminy se svištěma. Svišti mi normálně nevaděj, ne že bych si musela zrovna honem nějakýho uplíst, ale když se maminy zakecaj, tak je docela fajn děcka v tom jejich koutku pozorovat, jak blbnou. Taky bych časem chtěla nějakýho sviště, možná radši kluka. Holky to maj v životě těžší, normálně. Ale zatím mám čas a ani nemám nikoho, kdo by mi ho udělal. Jo a ten týpek si dal turka, koukal na něj normálně celou věčnost a pak tam usnul. Tak ho Bára budila, že jako nejsme normálně noclehárna. Buď byl mázlej nebo zhulenej nějakým svinstvem. A začal normálně kouřit. Tak na něj Bára vlítla. Začal nadávat, vyhrožoval, jestli jako chce Bára normálně přes hubu, ale nakonec hodil na stolek pajsku a vypadnul. Už jsem myslela, že budeme muset volat městský. Ale ty než by normálně přijeli, tak by z nás udělal fašírku.

„Já bych mu ukázala,“ smála se Bára, když už konečně vypadnul. Já měla normálně strach. Jenže Bára to zase vysvětlila, vona je takovej můj Komenskej, ve všem mi radí.

„Chybí ti to, je to na tobě vidět. A posilovnama to nezachrániš. Jak dlouho jsi neměla chlapa?“

S Milanem jsme se rozešli v únoru, sice pak ještě volal a normálně dolezal, ale dala jsem mu kopačky. Takovej ten nastavovanej vztah jako kaše to normálně nemá budoucnost.

„Tak vidíš, měla jsi jen jednoho, seš nezkušená husička, pamatuj si, kolik poznáš chlapů, tolikrát jsi ženská!“

Milan mě už štvál. V posteli otravoval, pořád chtěl nějaký nový praktiky. Orál jsem ještě nějak skousla, i když mi to nijak super nepřipadalo, když jsem měla v puse to jeho péro, ale když se vybalil s análem, tak jsem se normálně zasekla. Poprvé jsme se pořádně chytli. Bára by řekla: „Láska nehněvaná, není milovaná!“

Za pár dní přilezl, zase mě tahal na fotbal, ale já mu řekla: „A půjdeš se mnou na ples, furt jen nějakěj blbej fotbal!“ Slíbil, ale nakonec volal, že je marodnej, tak jsem normálně stáhla závoru a nazdar! Stejně to normálně nemělo budoucnost. Dřív nebo pozdějc bych mu dala kopačky.

V Daniele se občas objeví „nákej zajímavěj objekt“, jak říká Bára. Ona by si klidně taky dala říct.

„A co Rost'a?“ vyzvídám.

„Prosím tě, Rost'a, tomu je to fuk, hlavně když bude mít večer teplou baštu! Jo pamatuj si, to už říkala moje babička, pro manželství je nejdůležitější, když má chlap plnej talíř a práznej pytlík!“

A pak se objevil ON. Lehce přes třicet.

„Není pro mě starej, Báro?“

Rozhalenku a sáčko.

„Stál by za hřích, Jani!“

Asi nějaký obchodní jednání.

„To bude právník nebo kšeftuje z barákama, nějakej realitní makléř!“

Dal si kapucino a rakvičku se šlehačkou. Ten může. Je hubenej jak lunt. Fakt sympat'ák.

„Slečno, můžu vás pozvat na ... co pijete nejraději?“

„Vidíš, Jani, ten to s ženskejma umí!“

„Děkuju,“ asi mám normálně ruměnc ve tváři jak nějaká husička z románku z předminulýho století pro služky, „ale mi v pracovní době normálně nemůžeme ...“

„Kdo mluví o pracovní době, vsadím se, že už jste nebyla dlouho v kavárně ...“ a pak se strašně rozesmál. „Tak to byl tedy vtip, vy jste vlastně v kavárně pořád, slečno.“

„No ...“ nevěděla jsem, co na to říct.

„Promiňte, nepředstavil jsem se,“ vyskočil a podával mi ruku. „Já jsem Jaromír.“

Normálně jako Jágr.

„Jana,“ podala jsem mu normálně svou.

„Jeanne! Můžu vám říkat Jeanne?“

„Normálně,“ přitakala jsem.

„A máte třeba pozítří čas, kdybych vás pozval na skleničku a kávu? Máte raději vídeňskou nebo ...“

Vídeňskou bych si dala, kdybych nedržela dietu, já kafe normálně nesladím, ale copak mu to můžu říct. Ještě štěstí, že jsem musela obsluhovat další hosty.

„Tak na co čekáš,“ řekla mi Bára, když viděla, jak tam cukrujeme u stolečku.

„Toho se drž, ten má prachy, a i když má určitě ženskejch na každým prstě pět, tak co, užiješ si, ten je určitě zkušeněj, protřelej životem, v posteli určitě dobře ví, na co ho má, koupí ti kabelku, blůzičku, botičky, občas nějaká večere v nóbl podniku, jó, kdybych neměla malýho Kubu, tak neváhám ani vteřinu.“

Konečně jsem se dostala normálně k jeho stolku.

„Jeanne, tady je má vizitka, je tam mobilní telefon a můžete mi dát, prosím, vaše číslo? Když budete chtít, tak zítra zavolejte a na pozítří se domluvíme.“

Usmál se.

Co na mě může vidět? Copak je slepej, že nevidí ty moje špeky?

Píšu mu na bloček číslo na mobil. Normálně nevím, co od toho očekávat. Ale co? Bára má pravdu. Zkusit se má všechno. Nejsem z cukru.

Až když odešel, konečně jsem si prohlédla jeho vizitku. Jaromír Procházka, realitní makléř, ta Bára je snad vědma.

„Vidělas ten bourák, má meďoura,“ říká mi Bára přes rameno. Šmírovala ho přes výlohu na parkovišti. „A odjel fakt sám.“

„A nechal pajsku dýško!“

Mám radost, že si mě konečně všimnul nějaký pořádný chlap. Ne takovej blbeček postpubertáckej jako byl Milan. Nejradši bych si dala normálně zákusek. Ale normálně si nedám.

„Tak si dej aspoň věneček, ve fitku to vyběháš,“ přemlouvá Bára.

„Nedám, teď tuplem, kvůli Jaromírovi si nedám! A zhubnu!“

Fakt je, že hubnout v cukrárně je normálně pěkná pakárna. Pořád koukáte na ty indiánky, rakvičky, větrníky, věnečky a sliny se vám sbíhají, ale musíte odolat. Teď mám důvod. Normálně kvůli Jaromírovi!

Ráno před šichtou si jdu zaběhat. Mám mu zavolat já? To by bylo blbý. Jako že ho uháním. Počkám, jestli zavolá Jaromír. A když nezavolá? Tak mu zejtra brnknu. Mám konečně volno. Na sobotu nemám žádný plán. Maximálně fitko, ale zase sama, protože Simča maká celý víkend.

A co si mám vzít na sebe? No jo, vždyť já nemám žádný pořádný vohoz. Musím se ho zeptat, kam půjdeme, abych do nějaký nóbl restaurace, jak říká Bára, nešla ve vodrbanejch riflích, i když v těch se cejtím stejně normálně nejlíp.

Mobil!

Konečně!

Milan!

Dělám mrtvýho brouka. Co zas dolezjá, idiot jeden! Milan a Jaromír, to se nedá srovnávat.

Běžím kolem fitka a potom kolem golfového hřiště. Funím a kila se mě normálně drže jak veš kožichu.

Čas se vleče. Konečně v práci. Ale nevolá. Každou chvíli koukám na mobil, jestli jsem něco normálně neprošvihla. Jsem nervózní. Směna se vleče jak želva.

Bára si mě dobírá: „Ty potřebuješ chlapa jako prase drbání!“

Konečně!

Mobil.

Jaromír! Běžím do chodby, přece to nebudeme řešit před zákazníky.

„Ahoj, Jeanne!“

„Ahoj!“ normálně si dovoluji.

„Co bys řekla, můžu ti tykat? Bude to asi lepší.“

„Normálně.“

„Tak kdybych tě zítra vyzvedl ve čtyři u obchodáku a udělali jsme si malý výlet s procházkou i Procházkou,“ směje se, je milej, nápaditej, prostě fajn, „u Javorského mlýna, je máj, všechno tam tak krásně kvete. Nevím, jestli to tam znáš, ale je to takové poetické romantické místo. A na večeri můžeme zaskočit do Hájovny, výborně tam vaří. Máš ráda divočinu?“

Teď nevím, jak to myslel „divočinu.“ Jestli myslí anál ...

„No ... normálně ... chtěla jsem říct ANO!“

„Tak výborně, Jeanne, budu na tebe čekat, ve čtyři. Kdyby se něco změnilo, tak ještě zavolám! A moc se těším! Pá! Pá!“

„Tak co?“ vyzvídala Bára.

„Já vlastně ani pořádně ... chtěla jsem se ho normálně zeptat, ale ...“ koktám jak před maturitní komisí.

„Holka, ty seš normálně zabouchlá! Zaláskovaná!“ směje se Bára, zatímco zákaznice reptají, že se vybavujeme za barovým pultem a neobsluhujeme.

„Tak to ti přeju! Až tady ta blbárna skončí, zvu tě na vaječněj koňak!“ dodá Bára a žene se k babkám.

„Já nemůžu, držím dietu,“ směju se. Že by se na mě konečně usmálo štěstí?

„Na to se vykašli. Chlapi nechtěj žádný třasořítky, to jen čuměj na ty vyzáblý misky do porňáků, ale doma maj radši, když si maj na co šáhnout!“

Večer zase odmítám večeri.

„Jani, takhle se dostaneš akorát do blázince!“ vyčítá máma. „Udělala jsem tvoje oblíbené kuřecí plátky na houbách!“

Odmítám! V podprdě a kalhotkách stojím před zrcadlem. Co na mně ten Jaromír ... jak mu budu říkat? Míra nebo Jarda? Normálně nevím. Co na mě může vidět?

A jaký si mám vzít prádlo? A vůbec ... co když dojde na to? Hned na poprvé? S Milanem to bylo něco jinýho. Byli jsme oba normálně paka. Neměli jsme žádný zkušenosti. Jeden jak druhej.

A mám poslechnout Báru: „To víš, holka musí dělat trochu drahoty, ale ne zase moc, protože taková šance, to se nenajde každěj den!“

Ráno skoro nesnídám. Zase to mámino kázání. Vybíhám na svoji stabilní tréninkovou trasu. Kolem fitka a vracím se kolem golfového hřiště. Je máj. Lásky čas. Snad si ještě vzpomenu na maturitu a Máchův Máj. Asi jsem

normálně prdlá. Spíš zamilovaná. Funím. Ale večer budu normálně za dámu. Musím to vydržet. Kvůli Jaromírovi. Kvů - li Ja - ro - mí - ro - vi. Slabikují s každým krokem. Připadám si najednou lehčí. Všechno zvládnou. Kvůli Ja-ro-mí-ro-vi! Dala bych si klidně i další kolečko.

Já jsem se snad zbláznila. Už ho vidím všude. Nebo to není on? Má v ruce golfové hole a ... vede se za ruku s nějakou starou třicetiletou (promiň Báro) vyzáblou anorektickou kozou v bílejších kraťasech.

Teď se zastavili, líbají se, dlouze se líbají. Skoro zastavuji, ale jak jdou z parkoviště od toho hnusnýho meďoura, nejraději bych mu šutrem vymlátila vokýnka, musím kolem nich. Líbají se jak o život, jak zpívá Lucka Bílá. Asi mě nepoznal, ale já jeho určitě. Hajzla jednoho.

Ten svůj hnusnej jazyk musel mít normálně až v jejím žaludku. Prasák!

Mám brečet nebo ... normálně běžím v dresu až do Daniely.

„Co tady děláš?“ vítá mě Simča. Včera jsme Jaromíra probírali mobilem. „Máš přece volno? A musíš se připravit na ...“

„To je dobře, že jdeš,“ Bára je všudypřítomná. Asi zase potřebuje prachy, tak vzala za Jít'u šichtu.

„Jít'a si zlomila nohu na horským kole, tak budeme muset předělat šichty. Jo a už jsem volala majitelce, aby sehnala nějakou brigádnici, že to nemůžeme ve třech stíhat.“

„Mně je to normálně jedno,“ brečím a jdu za pult. Vzala jsem tam tu největší studentskou pečeť s voříškama. Trhám papírový obal jak největší nenažranec, staniol normálně jakbysmet.

„Co je?“ kouká Bára jak na zjevení.

Zuby udělaly v tabulce čokolády pěkné půl kolečko. „Musím si normálně obalit nervy v čokoládě!“

VÁCLAV FRANC

člen Obce spisovatelů a Unie českých spisovatelů, člen SVČS. Zakladatel a hlavní organizátor literární soutěže humoru Řehečská slepice (2002). Básnické sbírky: Kdy chodí město spát (Půlnoc Tábor, 2000), Olympiáda v zoo (Půlnoc Tábor, 2001), Autogramy dětství (Alfa-Omega, 2005), Na druhém břehu dětství (vlastní náklad, 2011). Próza: František (Dauphin a Protis, 2007); Něco na zub pro zubaře a jejich pacienty (Alfa-Omega, 2007); Atentát na senátora Murdycha (vlastní náklad, 2006); Vědecká práce mé ženy (vlastní náklad, 2006); Agónie (vlastní náklad, 2006); Bystřice aneb Kde lišky dávají dobrou noc (vlastní náklad, 2009); Jak na Nový rok (novela, Akcent, 2010); Svědek neposkrvněného početí (sbírka povídek, Akcent, 2011); sbírky povídek Dobrý zločin (Akcent, 2011),

Dvakrát vrtej, jednou trhej (Balt-East, 2011) a Krása (novela, Akcent, 2014).

JAN ŘEHOUNEK : Jak si žlučník zasloužil operaci

Jednoho dne mne k ránu probudil tak nepříjemný silný tlak v podžebří, že jsem musel i přes černočernou tmou za oknem vstát. Aby bylo jasno, neležel jsem kdesi pod žebříkem a netlačily mě černé myšlenky či svědomí, onen nepříjemný pocit měl původ v mé vlastní dutině břišní, pod žebry na pravé straně.

Vycházejí z již zažitých zkušeností v oboru gastroenterologie – před několika lety jsem měl jisté zažívací potíže – vyhledal jsem v databázi mobilu příslušné telefonní číslo a objednal se u paní doktorky, která mi tehdy poskytla tu nejlepší lékařskou péči.

Ve stanovený den a hodinu jsem s odhaleným břichem ulehl na bělostné lehátko v ordinaci, lékařka mi na něj plácla studenou vazelínu a jakousi elektronickou myší mě začala lechtat na onom pravém podžebří.

„Máte ve žlučníku kámen velikosti mexického dolaru!“ pravila s humorem hodným Jiřího Brdečky a jeho Limonádového Joea a s varovně vztyčeným ukazovákem dodala, že bych se měl okamžitě objednat na operaci.

Jenže druhý den ráno tlak v břiše zázračně zmizel a vytratila se i včerejší odhodlanost podrobit se operaci.

V následujících několika měsících jsem dělal přesně to, před čím mne pečlivá paní doktorka varovala – holdoval jsem smaženým a tučným pokrmům. Operaci si přeci žlučník musí zasloužit!

A taky že zasloužil! Slavili jsme tradiční venkovské posvícení u tetičky, na nedělním stole se na nás smála dočervena vypečená husička, z knedlíků se kouřilo, zeličko nakysle vonělo... no, co vám budu povídat, hody jak se patří. Jak známo, endorfíny, tedy hormony štěstí, se u většiny populace vyplavují při intenzivním pohybu. Pohyb mých paží třímajících nůž a vidličku byl zřejmě natolik rychlý, že mne po opulentním obědě zachvátil neskutečný, blažený pocit štěstí. Završil jsem ho Postřizínskou Francinovou dvanáctkou a dvěma velkými rумы.

Po hodině však začaly hormony štěstí zbaběle prchat před hormony neštěstí, na čele mi vyskočily kapky horečnatého potu, tělem mi prošla zimnice a v pravém podžebří se uhnízdila nesnesitelná bolest. Vzhledem k tomu, že z přítomných už nebyl nikdo skrze notnou konzumaci tuzemáku způsobilý k řízení dopravních prostředků a povolání rychlé záchranné služby jsem odmítl – ono to zase přejde – svíjel jsem se až do božího rána.

Po úplném vytrávení došlo k mírnému zlepšení.

V pondělí mne, ač jsem vstával velmi brzy, přivítala před sedmou hodinou již zcela zaplněná čekárna obvodní lékařky. O půl desáté, kdy se zdálo, že moje čekání se přiblížilo asi k polovině, vytáhla moje sousedka na nepohodlné lavici z tašky housku se salámem s podotknutím, že ji dlouholetá patientská praxe poučila o nutnosti brát si s sebou svačinu. Smutně jsem pomyslel, že by bylo třeba si nosit i kastrůlek s obědem. Bolestivé škubnutí v břicho ale tuto kacířskou myšlenku rychle zapudilo.

Řada na mne přišla po dvanácté. Jestliže se čas do teď neuvěřitelně vlekl, nyní dostaly události rychlý spád. Po deseti minutách jsem, vyzbrojen žádankami k předoperačním vyšetřením, začal obcházet další ordinace, v nichž se to naštěstí po poledni vylidnilo. Poslední zastávka byla v pokročilém odpoledni na ambulanci chirurgického oddělení.

„Už máte vyřízené skoro všechno, ráno si dojdete nalačno na odběry a pozítří v deset hodin si k nám přijďte lehnout,“ pravil lékař. „Budeme se na vás těšit!“ podával mi pravici.

Opravdu se těšili. Ač byla čekárna před ambulancí vlivem ranního náledí zoufale přeplněná, jen pár minut poté, co jsem vykouknuvší sestřičce vložil do ruky složku podkladů z vyšetření a kartičku zdravotní pojišťovny, se za zlobných pohledů většiny čekajících ozvalo moje jméno a ordinace mě „vucela“. Za chvilíčku mne už fešná mladá sestřička vedla chodbou a v pokoji na jejím konci mi přidělila mi lůžko. Zbytek bezstarostného dne jsem s hladovým žaludkem strávil luštěním křížovek a sledováním televize. Další den začal snídání. Snídali ale pouze moji spolupacienti. Pak přišla sestra Heda. Už včera odpoledne, jsem si všiml, že je mezi ostatními usměvavými sestřičkami výjimkou. Kdyby ji spatřil můj dvouletý vnuk, řekl by „Bubák!“

„Ukažte mi břicho!“ nařídila stroze. „Nojo, zase jeden, co pod pyžamo nosí svetr!“ pohlédla s nechutí na moji osrstěnou přední stranu těla a odběhla, aby mi ji za okamžik nasucho a značně tupou žiletkou oholila. „Svléknout, na nohy natáhnout elastické punčochy, za chvíli si pro vás přijdou!“ zavelela jako kaprál.

Zbylé chvíle si krátím pohledem do novin. Na titulní straně ministr zdravotnictví, toho času už určitě pětatřicátý od sametové revoluce, tvrdí: „České zdravotnictví má výsledky, které jsou srovnatelné se zdravotnictvím v nejvyspělejších státech západní Evropy.“

„No... ukažte se!“ rezignovaně povzdychnu, když se škrábu na vozík, na němž mne zřízenec s pirsingem v nose převáží k operačnímu sálu. Velká světla pod stropem a vykachlíčkováne zdi jasně naznačovaly, že jde do tuhého. Naklonila se nade mne zeleně zakuklená osoba. „Teď to trochu

štípne...“ pravila něžným hlasem. „Přeji vám sladké sny!“

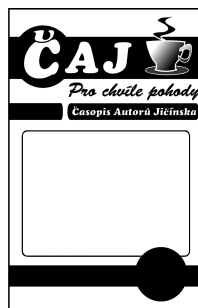
Ty sny, nepamatuji se, zda byly sladké, trvaly dvě hodiny. Pak mi bylo špatně od žaludku. Alespoň jsem věděl, že se operace podařila a pacient nezemřel.

Mohu-li, po svých nabytých zkušenostech, poradit těm, kdo mají problémy se žlučníkem, neotálejte. Jen si doma předem oholte sami břicho – tato procedura byla na celé operaci tím nejhorším zážitkem.

Jan ŘEHOUNEK

se narodil v České Lípě, v šesti letech se rodina přestěhovala do Nymburka, kde vychodil základní školu a vyučil se elektrikářem. Pracoval postupně jako elektrikář, provozní vedoucí a pracovník kulturního domu. Po roce 1989 pracoval jako novinář v regionálních novinách, později se stal šéfredaktorem týdeníku Nymbursko, posléze šéfredaktorem a vydavatelem týdeníku Polabské listy, šéfredaktorem Středočeských listů. Od roku 2003 pracoval jako manažerem veletrhů a výstav. Kromě toho je volným novinářem a majitelem nakladatelství Kaplanka, kde o jeho tvorbě najdete vše podstatné (<http://rehounek-kaplanka.webnode.cz/>).

Kromě psaní se zabývá fotografováním, regionální historií. Je zakládajícím členem Společnosti přátel starého Nymburka a Klubu čtenářů Bohumila Hrabala. Je členem Syndikátu novinářů, Spolku českých bibliofilů a Obce spisovatelů.

Jiří Wilson NĚMEC:

Falešná reklama

Řeknu ti Stando, podvod je mnohá z reklam,
nákupem z inzerce se příště neklam.

Chtěl jsem být taky někomu milý,
panenku koupil jsem z obchodu Willy.

Já laskal ji, miloval mnoho dní.
Teď pošlu ji zpátky. Je zmetek. Je frigidní.

Jiří Wilson NĚMEC

Narozen 12.května 1954 ve znamení býka. Narodil se sice v Prostějově, ale domorodcem se cítí být v Nových Vilémovicích, kde prožil svá nejdůležitější dětská léta. Proto také čerpá z tohoto kraje do svých povídkových souborů „Rychlebské povídky“ a „Rychlebské povídky II“, neboť v lůnu rychlebských hor se Nové Vilémovice rozkládají.

Původním povoláním chemik ve farmacii, poté redaktorem v soukromém rádiu Pohoda a pak působil v reklamě. Je příležitostným moderátorem přehlídek country a folkové muziky v regionu (Tovačovský portál)

R U M A J Z L

RUM do ČAJe (RUMAJZL)

Číslo 2

Příloha ČAJe číslo 11, leden 2016

Vydáno 5. ledna 2016 v Nové Pace

Redakce: Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Interní tiskovina literátů Jičínska

TEXTY NEPROŠLY JAZYKOVOU ÚPRAVOU!